

בבית המשפט העליון

דנ"פ 1329/16

לפני: כבוד הנשיאה מ' נאור

המבקש: רומן זדורוב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לדיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 7939/10 שניתן ביום 23.12.2015 על ידי כבוד השופטים: י' דנציגר, י' עמית ו-צ' זילברטל

תגובת המשיבה לבקשה לדיון נוסף מיום 17.4.2016

בשם המבקש: עו"ד משה שרמן; עו"ד ירום הלוי

בשם המשיבה: עו"ד תמר בורנשטיין

החלטה

1. לפניי בקשה לדיון נוסף בפסק דינו של בית משפט זה ב-ע"פ 7939/10 זדורוב נ' מדינת ישראל (23.12.2015). בפסק הדין נדחה בדעת רוב (השופטים י' עמית ו-צ' זילברטל, כנגד דעתו החולקת של השופט י' דנציגר) ערעורו של המבקש על הרשעתו בעבירה של רצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ובעבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

תמצית העובדות והשתלשלות ההליכים הקודמים

2. עובדות המקרה פורטו בהרחבה בפסק הדין מושא הבקשה ואעמוד עליהן בקיצור נמרץ. ב-6.12.2006 נמצאה גופתה של הנערה תאיר ראדה ז"ל (להלן: המנוחה) בשירותי הבנות שבקומה השנייה בבית הספר "נופי גולן" שבקצרין. המבקש, אשר התגורר בקצרין, עבד מחודש נובמבר 2006 ועד ליום הרצח בריצוף המקלטים שבבית הספר. הוא תושאל במשטרה לראשונה בקשר לרצח ביום 10.12.2006. למחרת היום נחקר המבקש באזהרה בחשד למעורבות ברצח וביום 12.12.2006 נעצר. כעבור מספר

ימי חקירה, בלילה שבין יום 18.12.2006 ליום 19.12.2006, הודה המבקש ברצח בפני מדובב. למחרת, ביום 19.12.2006, הודה ברצח גם לפני החוקרים ושיחזר את הרצח בזירה. ביום 20.12.2006 החליף המבקש ייצוג. למחרת, ביום 21.12.2006, הודיע בא-כוחו של המבקש כי הלה חוזר בו מהודאתו. למרות זאת, שב המבקש והודה ברצח בחקירה באותו היום. בהמשך חזר בו המבקש מהודאתו באופן סופי והכחיש כל קשר לביצוע הרצח.

3. ביום 18.1.2007 הוגש נגד המבקש כתב אישום בו הואשם בעבירות של רצח בכוונה תחילה ושיבוש מהלכי משפט. בהליך בפני בית המשפט המחוזי כפר המבקש במיוחס לו בכתב האישום. הוא לא התכחש לכך שהודה בביצוע הרצח במסגרת חקירותיו, אך טען כי מדובר בהודאות שווא שנבעו מאופי החקירה, מהתנהגות המדובב ומניסיונות החוקרים לשבור את רוחו. בנוסף, הוא העלה טענות בעניין משקל ההודאות. בכלל זה טען כי הוכוון על ידי החוקרים בחקירה, כי לא היו בידיעתו פרטים מוכמנים לגבי הרצח וכי לא ידע למסור פרטים רבים הנוגעים לאופן ביצועו. עוד נטען, בין השאר, כי עקבות נעליים שנמצאו על מכנסי המנוחה אינן שייכות למבקש וכי אין בנמצא ממצאים ביולוגיים וטביעות אצבע הקושרים אותו לזירת הרצח.

4. ביום 14.9.2010, הכריע בית המשפט המחוזי פה אחד כי אשמתו של המבקש במיוחס לו הוכחה מעבר לספק סביר, ועוד באותו היום נגזר עליו עונש של מאסר עולם. בהתאם להסכמת הצדדים, לעונש זה נוספו שנתיים של מאסר בפועל שירוצו בחפיפה למאסר העולם ושנת מאסר על תנאי בגין העבירה של שיבוש מהלכי משפט.

5. ביום 28.10.2010 הגיש המבקש ערעור על פסק הדין. לאחר הגשת הודעת הערעור החליף המבקש ייצוג וביום 15.11.2012 הגישו באי-כוחו החדשים את נימוקי הערעור ולצדם בקשה להוספת ראיות לפי סעיף 211 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. בית משפט זה (השופטים ע' ארבל, י' דנציגר ו-צ' זילברטל), נעתר לבקשה באופן חלקי ביום 17.3.2013 והורה על החזרת התיק לבית המשפט המחוזי בנצרת, עוד טרם שמיעת הערעור, לשם גביית שתי ראיות: הראשונה, חוות דעת מטעם מומחה להשוואת טביעות נעל העוסקת בסימני הדם שנמצאו על מכנסי המנוחה; והשנייה, חוות דעת מאת מומחית לרפואה משפטית, ד"ר מאיה פורמן-רזניק. בית המשפט המחוזי סקר את הראיות הנוספות וניתח אותן למול מארג הראיות הקיים. בפסק דינו המשלים מיום 24.2.2014 הגיע לכלל מסקנה כי אין בראיות אלה כדי לשנות מהכרעת הדין המקורית. לאחר מתן פסק הדין המשלים נמשך הדיון בערעור בפני בית משפט זה.

6. בית משפט זה (בדעת רוב של השופטים י' עמית ו-צ' זילברטל, כנגד דעתו החולקת של השופט י' דנציגר), דחה את ערעורו של המבקש.

7. השופט י' עמית פסק כי האמת המשפטית והאמת העובדתית מתלכדות במקרה זה ומצביעות לכיוון אחד בלבד והוא הרשעתו של המבקש. לגישתו, לא מדובר במקרה גבולי, שכן בחינת מכלול הראיות בתיק מצביעה על אשמתו של המבקש מעבר לכל ספק סביר. לשיטת השופט י' עמית שלוש הראיות המרכזיות שביססו את הרשעת המבקש הינן התוודות בפני מדובב, הודאתו בפני החוקרים והשחזור, והן בבחינת בסיס פירמידה "שמעליו נערמות הראיות האחרות" (פסקה 106 לפסק דינו). לדבריו, יש לתת משקל רב ביותר להתוודות המבקש בפני המדובב שכן מדובר בראיה עוצמתית במיוחד ובעלת משקל סגולי גבוה, בין היתר נוכח התבטאויותיו האוטנטיות של המבקש במהלכה; היותה קוהרנטית ועקבית; נסיבות נתינתה; הירידה לפרטים וידיעתם, ועוד. לצד זאת, פסק שיש לתת משקל נכבד גם להודאת המבקש בפני החוקרים שלוותה אף היא באמירות אותנטיות, וכן כי גם ההודאה במהלך השחזור מהווה נדבך ראייתי העומד בפני עצמו בין היתר נוכח התנועות האוטנטיות שהמבקש הפגין במהלכו (למשל הקפיצה מעל דלת תא השירותים וניגוב הטביעות).

8. לטעמו של השופט י' עמית, "מכלול הראיות, טיבן ועוצמתן מובילות אך ורק למסקנה מרשיעה" (פסקה 100 לפסק דינו). לגישתו, לאור העוצמה הגבוהה של התוודות המבקש בפני המדובב ולאור העוצמה הגבוהה-בינונית שיש לייחס להודאת המבקש בפני חוקריו, אין צורך להידרש במקרה דנן לתוספת ראייתית מסוג סיוע. אולם, אפילו היה נדרש סיוע ברמה הפורמלית אזי שקרי המבקש בחקירתו במשטרה ובבית המשפט יכולים היו לגישתו להוות סיוע מעין זה.

9. עוד עמד השופט י' עמית על נושא שתפס "נפח" נכבד בדיון בערעור – נושא טביעות הנעליים. השופט י' עמית ציין כי נושא זה נחלק לשניים: הראשון, השאלה האם נמצאו טביעות נעליו של המבקש על מכנסייה של המנוחה (להלן: הטביעות על מכנס המנוחה); והשני, שלוש עקבות נעליים חלקיות, מגואלות בדם, שנמצאו במסלול יוצא מתא השירותים (על מכסה מושב האסלה, על מיכל ההדחה ועל הקיר המפריד בין התא השני לתא השלישי), ואשר אין חולק שאינן שייכות למבקש (להלן: עקבות הנעליים הזרות).

בהתייחס לטביעות על מכנס המנוחה, הציג השופט י' עמית את חוות הדעת של מומחה התביעה שמצא גם התאמה סוגית וגם פגמים ייחודיים התואמים לאלו שבסוליית נעלי המבקש. לדידו של השופט י' עמית, יש לקבל את חוות דעתו של מומחה התביעה בכל הנוגע להתאמה הסוגית בין טביעות הנעליים. עם זאת, על אף שלשיטתו מדובר בראיה נסיבתית עוצמתית הוא היה מוכן כמשנה זהירות לראות בטביעות שעל מכנס המנוחה ראיה נסיבתית בעלת משקל בינוני בלבד.

בהתייחס לעקבות הנעליים הזרות שנמצאו בתא השירותים, פסק השופט י' עמית כי לטעמו הן הראיה היחידה שאינה מתיישבת עם מארג הראיות הצפוף שנוקף לחובתו של המבקש. לדעתו, זו גם הראיה שהובילה את השופט י' דנציגר "לחצות את הגבול אל זיכוי מחמת הספק" (פסקה 51 לפסק דינו). אלא, שלשיטת השופט י' עמית, "אין בראיה בודדת זו כדי לדחוק את המבקש אל שטח הזיכוי, ואפילו לא לקרבו אל קו הגבול" (שם). זאת, נוכח קיומה של ההשערה הסבירה לטעמו שעקבות אלו מקורן במי מהנוכחים הרבים שביקרו בזירה ביום הרצח. לשיטתו, בהשערה זו יש כדי להחליש עד מאוד את עוצמת הראיה היחידה שניתן לכאורה לזקוף לזכות המבקש.

10. השופט י' עמית אף קבע כי ישנה ראיה עוצמתית נוספת הנזקפת לחובתו של המבקש והיא העובדה שהמבקש בחר לזרוק את המכנסיים שלבש ביום הרצח היות שלדבריו עלה במשקל והם נעשו קטנים למידותיו. השופט י' עמית תיאר בפסק דינו את אופן הסתבכות המבקש בשקרים רבים לגבי זהות המכנסיים שלבש, הן בחקירותיו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט. עוד הביע דעתו כי עיתוי זריקת המכנסיים "בצירוף מקרים מופלא" לאחר הרצח מהווה ראיה נסיבתית מחשידה, וכן כי התירוץ שנתן המבקש להשלכת המכנסיים אינו משכנע. בהתאם, לגישתו של השופט י' עמית, "הצירוף המשולש של עיתוי השלכת המכנסיים, התירוץ המתמיה לגבי הסיבה בגינה נזרקו המכנסיים, ואין ספור השקרים בנושא המכנסיים" (פסקה 93 לפסק דינו) – יוצרים ראיה עוצמתית לחובתו של המבקש.

11. השופט י' עמית התייחס בפסק דינו לפסק הדין בעניין מצגורה (ע"פ 1620/10 מצגורה נ' מדינת ישראל (3.12.2013) (להלן: עניין מצגורה)) שבו נדרש בית משפט זה (השופט נ' הנדל בהסכמת השופטים ס' ג'ובראן ו-י' דנציגר), באופן כללי לשאלת קבילות ומשקל ראיות מסוג טביעת נעל. בעניין מצגורה הוצגו מספר בעיות וקשיים בתחום השוואת טביעות הנעליים אולם נפסק כי אין לשלול את קבילותה של הראיה באופן גורף וכי משקלה עשוי להשתנות במקרים שונים. בהתאם, נקבעו בפסק הדין שבע אמות מידה שיש לבחון על מנת לקבוע את משקלה של ראית טביעת נעל בכל

מקרה ומקרה (פסקה 22 לפסק דינו של השופט נ' הנדל). על בסיס אמות מידה אלו, נקבע כי ראיית טביעת הנעל בעניין מצגורה היא קבילה אך שמשקלה הוא אפסי (שם).

12. על פסק הדין בעניין מצגורה הוגשה בקשה לדיון נוסף שנדחתה על ידי (דנ"פ 8512/13 מדינת ישראל נ' מצגורה (5.6.2014)). החלטתי לדחות את הבקשה בין היתר משום שבאותו מקרה היה מדובר בשאלה תיאורטית מבחינת המשיב, שכן הוחלט להותיר את הרשעתו על כנה אף בהתעלם ממשקלן של טביעות הנעל שנמצאו בזירה. לצד זאת, ציינתי שבפסק הדין בעניין מצגורה הובהר במפורש כי אין הוא מבקש לקבוע עמדה מחייבת לגבי מקרים אחרים, וכן כי נקבע שאין מקום לפסול באופן גורף ראייה מסוג טביעות נעל. לפיכך, קבעתי כי "ככל שיחפצו לעשות כן, פתוחה הדרך בפני הגורמים הרלוונטיים להתמודד בעתיד במקרים המתאימים לכך, עם ההסתייגויות שהובעו בפסק הדין ביחס לראיה זו" (פסקה 17 להחלטתי מיום 5.6.2014).

13. בפסק דינו בענייננו חלק השופט י' עמית על ההלכה שנקבעה בפסק הדין בעניין מצגורה בכל הנוגע לקבילותן ומשקלן של טביעות נעל. להשקפתו, הניתוח של השופט נ' הנדל את טביעות הנעל בעניין מצגורה, נעשה באספקלריה של ראייה מדעית, ואילו לשיטתו של השופט י' עמית יש לסווג את תחום השוואת טביעות הנעליים כתחום שבמומחיות. לפיכך, לעמדת השופט י' עמית אין לדרוש בעניין זה אמות מידה כמותיות והסתברותיות מדויקות, שכן כוחה של הראיה מסוג טביעות נעל הוא כמו כל ראייה נסיבתית אחרת והוא עניין למומחיות.

14. השופט צ' זילברטל הצטרף לפסק דינו של השופט י' עמית על מרבית נימוקיו, וקבע כי לא נותר בליבו ספק שהרוצח הוא המבקש. לגישתו, "בפרשה דנא לא נפתרו כל התהיות העולות מחומר הראיות, ונקודות אחדות, שאינן חסרות משמעות, נותרו בגדר תעלומה לא פתורה" (פסקה 2 לפסק דינו). בראש רשימת הנושאים שנותרו בגדר תעלומה מצויות לדידו עקבות הנעליים הזרות. אלא, שעוצמת הראיות המפלילות ובראשן התוודות המבקש בפני המדוכב היא, להשקפתו, גדולה ביותר, "עד שאותם סימני שאלה שנותרו אינם יוצרים ספק סביר באשמתו של המבקש" (שם). השופט צ' זילברטל הותיר את סוגיית טביעות הנעליים שעל מכנסי המנוחה בצריך עיון שכן קבע כי היא אינה נדרשת לשם הכרעה בתיק (פסקה 7 לפסק דינו).

15. השופט י' דנציגר, שכתב את חוות הדעת הראשונה ונותר בדעת מיעוט, קבע כי המסקנה העולה מניתוח הראיות היא כי לכאורה קיימת תשתית ראייתית המאפשרת את הותרת הרשעת המבקש על כנה, על יסוד הודאותיו. זאת, שכן לדידו בחומר הראיות

שנאסף נגד המבקש ישנה תשתית מפלילה בעלת עוצמה של ממש המסבכת אותו בביצוע הרצח. אולם, הוא הוסיף וקבע כי אינו יכול להתעלם מכך שלצד הראיות המפלילות עולה מחומר הראיות שורה של ראיות "מזכות", אשר גם הן בעלות עוצמה ומעוררות תמיהות ושאלות המחייבות התייחסות.

16. לשיטתו, הספק במקרה דנן מתבטא בין היתר בתמיהות העולות מהודאות המבקש, ובהן: תיאור עקבי של המבקש לפיו שיסף את מותנה של המנוחה – תיאור שאינו תואם את הממצאים; אי התייחסותו לחיתוך שורש כף ידה השמאלית לאחר התמוטטותה; וקשיים שגילה בזיהוי זירת הרצח. הספק עולה, לדידו של השופט י' דנציגר, גם מקיומן של ראיות אובייקטיביות, המקשות על גיבוש מסקנה חד משמעית בדבר אשמת המבקש, וביניהן: ביצוע החתך בסנטר המנוחה באמצעות סכין משוננת באופן שאינו מתיישב עם תיאוריו של המבקש, וכן הימצאותן בתא השירותים של עקבות הנעליים הזרות. עוד קבע השופט י' דנציגר כי לא ניתן לקבוע ממצא עובדתי ברף הנדרש בפלילים כי טביעות הנעליים שנמצאו על מכנסי המנוחה מקורן אכן בנעלי המבקש. זאת הן בשל אי התאמה ויזואלית בין חלק מממצאיו של מומחה התביעה לבין מראה העיניים והן בשל "ההתגלמות הקונקרטי של חלק מהחששות האינהרנטיים שהוצפו בעניין מצגורה" ביחס לראיות מסוג טביעת נעל (פסקה 341 לפסק דינו).

17. לפיכך, פסק השופט י' דנציגר כי לא ניתן לקבוע מסקנה חד משמעית בדבר אשמתו של המבקש, וכי למרות קיומה של תשתית מפלילה ביותר, נותר אצלו ספק סביר באשמתו. בה בעת, הדגיש שמדובר בזיכוי מחמת הספק, זיכוי שהוא כ"פסע" מהרשעה, וכי ההסתברות לכך שהמבקש חף מפשע אינה גבוהה.

18. המבקש לא השלים עם תוצאת הערעור והגיש בקשה זו לדיון נוסף.

הבקשה לדיון נוסף

19. לטענת המבקש, פסק הדין מושא הבקשה מעורר ארבעה קשיים מהותיים אשר מצדיקים, כל אחד לחוד וקל וחומר בהצטברם יחד, קיום דיון נוסף בפסק הדין. לצד אלו, לשיטת המבקש, מוצדק לקיים דיון נוסף בפסק הדין גם לאור "חשיבותו העצומה" הואיל ומדובר בפרשה ציבורית ותקשורתית.

20. לשיטת המבקש, הקושי הראשון בפסק הדין עניינו פרשנותה של הלכת מצגורה. לתפישתו, נוכח עמדת השופט י' עמית בפסק דינו באשר להלכת מצגורה, נוצרה אי ודאות בפסיקה באשר לשאלת תקפותן ומשקלן של ראיות השוואת טביעות הנעליים.

21. הקושי השני בפסק הדין נעוץ, לטענת המבקש, בשאלה מהו הספק הסביר שעם התקיימותו יש לזכות את הנאשם. לגישת המבקש, יש צורך לעצב ולפרש מחדש את מונח הספק הסביר ובתוך כך להגדיר מצבים אובייקטיביים שצריכים לבטא ספק סביר באשמת נאשם. בנוסף, תהה המבקש האם מותר לשופט להפוך את נטל ההוכחה במשפט, כך שהספק הסביר יחול לטובת התביעה ולא לטובת הנאשם.

22. הקושי השלישי המצדיק לדעת המבקש דיון נוסף, עניינו בכך שדעת הרוב לא קיבלה את הטענה לפיה החתך בסנטר המנוחה בוצע באמצעות להב משונן, ומשכך לא קבעה שיש ספק סביר באשמתו.

23. הקושי הרביעי עליו עמד המבקש נגע ל"ביקורת הנוקבת והחריגה בחומריתה שמתח כב' השופט דנציגר על קביעותיו של כב' השופט עמית" (פסקה 158 לבקשה).

תשובת המשיבה

24. המשיבה טענה כי אין להיעתר לבקשה לדיון נוסף שכן אין בטענות המבקש כדי לבסס עילה משפטית לקיומו של דיון נוסף. לשיטת המשיבה, יש לדחות את טענת המבקש כי פסק הדין יצר אי ודאות בעניין מעמדן הראייתי של טביעות נעליים וזאת בשל כך שעמדת השופט י' עמית בסוגיה נותרה בגדר דעת יחיד. יתרה מכך, לגישת המשיבה דיון נוסף בסוגיית טביעות הנעליים בתיק זה יהיה תיאורטי בלבד, וזאת בשם לב לדעת הרוב בפסק הדין שקבעה שטביעת הנעל אינה הכרחית לצורך הרשעת המבקש.

25. לשיטת המשיבה, יש לדחות גם את בקשת המבקש לקיים דיון נוסף בפרשנות המונח "ספק סביר". לדבריה, בית משפט זה כבר עסק פעמים רבות בעבר בסוגיית הספק הסביר והתווה קווים מנחים להגדרתו, וממילא סוגיה זו לא נדונה בפסק הדין מושא הבקשה ולא נקבעה בו הלכה כלשהי בעניין זה. עוד טענה המשיבה כי טענות המבקש ביחס למסקנות בית משפט זה בעניין להב הסכין באמצעותו בוצע הרצח אינן אלא ניסיון לערער על פסק הדין מושא הבקשה. גם ביחס לקושי הרביעי שהעלה המבקש ושעניינו בחילוקי הדעות בין שופטי ההרכב טענה המשיבה כי לא מדובר

בעילה המצדיקה דיון נוסף. לדעת המשיבה, גם אין בחשיבותה של הפרשה והעניין הציבורי בה כדי להוות עילה לדיון נוסף.

דיון והכרעה

26. לאחר שעיינתי בבקשה לקיום דיון נוסף, בתשובה לה ובפסק הדין מושא הבקשה, הגעתי לכלל מסקנה כי אין מקום להורות בעניין זה על קיום דיון נוסף. לפי סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, ניתן להיענות לבקשה לקיום דיון נוסף רק מקום שנפסקה הלכה חדשה וקשה או הלכה הסותרת הלכות קודמות של בית משפט זה. תנאי סף לקיום דיון נוסף הוא שבפסק הדין נקבעה הלכה באופן מפורש וגלוי ומשמעות הדברים הינה "שבית-המשפט ביקש במודע ובכוונת-מכוון לקבוע הלכה, ולא עוד אלא שביטא את כוונתו באורח ברור ומפורש" (דנ"א 4804/02 רביזדה נ' גולדמן, פסקה 2 להחלטתו של השופט מ' חשין (19.8.2002)).

27. עיינתי בפסק הדין ובעמדות השונות של השופטים. בפסק הדין מושא הבקשה לא נקבעה כל הלכה, לא כל שכן הלכה חדשה או קשה. בית המשפט יישם את החוק וההלכה הפסוקה על נסיבותיו של מקרה נתון, כאשר עיקר הכרעתו התבססה על קביעות ממצאי עובדה ומהימנות ולא על ניתוח משפטי. אדון בטענות המבקש כסדרן.

פרשנות הלכת מצגורה

28. שאלת משמעותה של טביעת הנעל בענייננו עוסקת בטביעה שנמצאה על מכנסי המנוחה. לא נקבעה בפסק הדין הלכה חדשה הסותרת את הלכת מצגורה. עמדתו המשפטית של השופט י' עמית ביחס להלכה זו נותרה כדעת יחיד ואין בה כדי להוות הלכה המחייבת את הערכאות הדיוניות במקרים עתידיים (ראו: דנ"פ 10036/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 להחלטת השופטת ד' ביניש (13.2.2008); דנ"פ 6519/05 עיסא נ' מדינת ישראל, פסקה 7 להחלטת השופט מ' חשין (2.9.2005)). גם המבקש עצמו מכיר בכך שלא נקבעה בפסק הדין כל הלכה בסוגיה זו: "אי ודאות זו נוצרה גם נוצרה למרות שבפסק הדין לא נקבעה הלכה סותרת להלכת מצגורה..." (פסקה 80 לבקשה) (ההדגשה הוספה – מ.נ.).

29. גם השופטים י' דנציגר ו-צ' זילברטל לא קבעו כל הלכה חדשה בסוגיה. השופט י' דנציגר ציין ש"לא נמצאה הצדקה לגרוע מתחולתה העקרונית של הלכת מצגורה" (פסקה 333 לפסק דינו), ואז החיל את אמות המידה שנקבעו בעניין מצגורה על עובדות המקרה הספציפי. כידוע, יישום של הלכה קיימת על נסיבותיו של עניין קונקרטי, אינו מצדיק קיומו של דיון נוסף (ראו: דנ"א 304/14 זוהר נ' לוי, פסקה 12 להחלטתי (20.7.2014)). השופט צ' זילברטל הותיר כזכור את הסוגיה בצריך עיון (פסקה 7 לפסק דינו). הגם שבהמשך פסק דינו התייחס השופט צ' זילברטל בקצרה למספר סוגיות העולות מהלכת מצגורה הוא קבע במפורש כי "האמור בסוגיה זו אינו נדרש לגופה של הכרעה ואינו אלא הרהורים בשולי פסק הדין" (שם).

30. מעבר לכך, דעת הרוב בפסק הדין מושא הבקשה קבעה שטביעת הנעל אינה הכרחית לצורך הרשעת המבקש (פסקאות 49, 100, 106 לפסק דינו של השופט י' עמית; פסקה 7 לפסק דינו של השופט צ' זילברטל). משכך, לדיון בהלכת מצגורה או בשאלות הנוגעות למשקלן ולקבילותן של השוואת טביעות נעל באופן כללי לא תהא כל השפעה מעשית על עניינו של המבקש. כפי שהבהרתי במקום אחר, "הלכה פסוקה וידועה היא כי הליך הדיון הנוסף לא נועד למתן פתרון לשאלות תיאורטיות שהכרעה בהן לא תשפיע על זכויות בעלי הדין (דנ"א 1668/13 ארביב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 להחלטתי (6.6.2013); דנ"פ 1237/15 מדינת ישראל נ' רפאל, פסקה 18 להחלטתי (5.7.2015)). יובהר בהקשר זה כי החלטתי מיום 5.6.2014 בעניין הדיון הנוסף בעניין מצגורה עודנה עומדת בתוקפה, ופתוחה הדרך להתמודד בעתיד ובמקרים המתאימים עם ההסתייגויות שהובעו בפסק הדין בעניין מצגורה ביחס לראיה מסוג טביעת נעל. אולם כאמור, המקרה דנן אינו המקרה המתאים להתמודדות מעין זו, כשם שבפרשת מצגורה עצמה לא היה מקום להורות על דיון נוסף.

משמעות הספק הסביר

31. לטענת המבקש קושי נוסף בפסק הדין המצדיק עריכת דיון נוסף נעוץ בצורך להגדיר מהו הספק הסביר הדרוש לצורך זיכוי נאשם. דא עקא, שעיון בפסק הדין מושא הבקשה מלמד כי בית המשפט לא ערך דיון עקרוני בשאלת הבניית ה"ספק הסביר" אלא אך סקר ויישם את ההלכות הקיימות והמקובלות בסוגיה זו על נסיבות העניין (וראו בפסקאות 349-352 לפסק דינו של השופט י' דנציגר). כפי שצינתי, יישום של הלכה קיימת על נסיבותיו של עניין קונקרטי אינו מצדיק קיומו של דיון נוסף, ומעבר לכך - הליך הדיון הנוסף נועד לדיון בקביעות מפורשות ומפורטות של בית המשפט, ולא לדיון בסוגיות משפטיות שלא לובנו בפסק הדין (דנ"פ 941/16 רבין נ' מדינת

ישראל, פסקה 25 להחלטתי (11.2.2016)). זאת, קל וחומר כאשר מדובר בסוגיות שכלל לא הועלו על ידי הצדדים בהליך מושא הבקשה לדיון נוסף ומתעוררות לראשונה בשלב הבקשה לדיון נוסף כפי שאירע בענייננו.

חיתוך סנטר המנוחה

32. המבקש הלין גם על "התעלמות דעת הרוב" (סעיף 144 לבקשה), מהעובדה שהחתך בסנטר המנוחה בוצע באמצעות להב משונן. זוהי טענה ערעורית אשר מכוונת בעיקרה כנגד התשתית הראייתית וקביעות המהימנות שקבעו הערכאה הדיונית ובית משפט זה ביחס להרשעת המבקש בעבירת הרצח. אין בטענה זו הצדקה לדיון נוסף – באשר דיון נוסף אינו ערעור נוסף (ראו: דנ"א 1075/15 בלום נ' אנגלו סכסון – טוכנות לנכסים (ישראל – 1992) בע"מ, פסקה 18 להחלטתי (8.3.2015)).

חילוקי הדעות בין השופטים

33. גם טענתו של המבקש בנוגע לחילוקי הדעות בהרכב אינה מגלה עילה לקיום דיון נוסף. כפי שכבר נקבע "השופטים אינם תמיד תמימי-דעים, ולעיתים מתעוררות מחלוקות באשר לעקרונות המנחים או באשר לתוצאה הסופית. כל אלה כשלעצמם אינם מהווים עילה לדיון נוסף" (ראו: דנג"ץ 10673/07 פורום משפטי למען ארץ ישראל נ' ראש ממשלת ישראל, פסקה 14 להחלטת השופט א' ריבלין (9.3.2008); דנ"פ 926/11 גלעד נ' מדינת ישראל, פסקה 6 להחלטתה של השופטת ד' ביניש (10.2.2011); דנ"פ 9365/12 יחזקאל נ' מדינת ישראל, פסקה 14 להחלטתי (26.8.2013)). בעצם קיומם של חילוקי דעות בקרב שופטי ההרכב אין כדי להוות כשלעצמם עילה לעריכת דיון נוסף. בנוסף, בדיקת חילוקי הדעות מקרוב מצביעה על כך שהמחלוקת היא בעניינים עובדתיים ולא בעניינים משפטיים. דיון נוסף אינו אכסניה לליבון חילוקי דעות כאלו.

סוגיה ציבורית

34. גם היותה של סוגיה בעלת תהודה ציבורית או תקשורתית אינה בגדר עילה משפטית לקיום דיון נוסף. יש להבחין בענייננו בין העניין הציבורי לבין דרישות הדין. בית המשפט לא יורה על קיום דיון נוסף מקום שאין הצדקה משפטית לעשות כן, יהיה העניין הציבורי רב ככל שיהיה.

35. סוף דבר, הבקשה לקיום דיון נוסף נדחית.

ניתנה היום, כ"ט בסיון התשע"ו (5.7.2016).

ה נ ש י א ה